

Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

► **B**

UKŁAD MONETARNY
 pomiędzy Unią Europejską a Księstwem Monako
(2012/C 310/01)
(Dz.U. C 310 z 13.10.2012, s. 1)

zmienione przez:

Dziennik Urzędowy

		nr	strona	data
► <u>M1</u>	Decyzja Komisji 2014/C 211/04 z dnia 2 lipca 2014 r.	C 211	3	5.7.2014
► <u>M2</u>	Decyzja Komisji (UE) 2015/766 z dnia 12 maja 2015 r.	L 120	50	13.5.2015
► <u>M3</u>	Decyzja Komisji (UE) 2015/2363 z dnia 16 grudnia 2015 r.	L 331	37	17.12.2015
► <u>M4</u>	Decyzja Komisji (UE) 2018/494 z dnia 22 marca 2018 r.	L 81	65	23.3.2018
► <u>M5</u>	Decyzja Komisji (UE) 2019/512 z dnia 26 marca 2019 r.	L 85	31	27.3.2019
► <u>M6</u>	Decyzja Komisji (UE) 2020/26 z dnia 13 stycznia 2020 r.	L 8	32	14.1.2020
► <u>M7</u>	Decyzja Komisji (UE) 2021/144 z dnia 5 lutego 2021 r.	L 43	25	8.2.2021
► <u>M8</u>	Decyzja Komisji (UE) 2022/506 z dnia 29 marca 2022 r.	L 102	24	30.3.2022
► <u>M9</u>	Decyzja Komisji (UE) 2023/394 z dnia 15 lutego 2023 r.	L 53	89	21.2.2023

UKŁAD MONETARNY
pomiędzy Unią Europejską a Księstwem Monako

(2012/C 310/01)

UNIA EUROPEJSKA, reprezentowana przez Republikę Francuską i Komisję Europejską,

oraz

KSIĘSTWO MONAKO,

mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 974/98 z dnia 3 maja 1998 r. w dniu 1 stycznia 1999 r. euro zastąpiło walutę każdego państwa członkowskiego uczestniczącego w trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej, w tym Francji.
- (2) Stosunki między Francją a Księstwem Monako w kwestiach walutowych i bankowych były uregulowane już przed wprowadzeniem euro na mocy dwustronnych umów, w szczególności na mocy zawartego w dniu 14 kwietnia 1945 r. porozumienia dotyczącego kontroli walutowej oraz układu o dobrosąsiedzkich stosunkach z dnia 18 maja 1963 r.
- (3) Księstwo Monako zostało uprawnione do stosowania euro jako waluty urzędowej począwszy od dnia 1 stycznia 1999 r. na mocy decyzji Rady z dnia 31 grudnia 1998 r. ⁽¹⁾.
- (4) W dniu 24 grudnia 2001 r. Unia Europejska, reprezentowana przez Republikę Francuską wraz z Komisją i Europejskim Bankiem Centralnym, zawarła układ monetarny z Księstwem Monako. Układ o dobrosąsiedzkich stosunkach, zawarty pomiędzy Republiką Francuską a Księstwem Monako, został w związku z tym odpowiednio zaktualizowany.
- (5) Zgodnie z niniejszym układem monetarnym Księstwo Monako ma prawo nadal stosować euro jako walutę urzędową, a banknotom i monetom euro przyznawać status prawnego środka płatniczego. Przepisy Unii Europejskiej wymienione w załączniku do niniejszego układu stosuje się na terytorium Księstwa Monako na warunkach przewidzianych w niniejszym układzie.
- (6) Księstwo Monako powinno zapewnić stosowanie na swoim terytorium przepisów UE dotyczących banknotów i monet denominowanych w euro; wspomniane banknoty i monety należy właściwie zabezpieczyć przed fałszowaniem; istotne jest, aby Księstwo Monako podjęło wszelkie środki niezbędne do walki z fałszowaniem pieniędzy i współpracowało w tej kwestii z Komisją, Europejskim Bankiem Centralnym, Francją i Europejskim Urzędem Policji (Europol).
- (7) Niniejszy układ monetarny nie daje żadnych praw instytucjom kredytowym, ani, w stosownym przypadku, innym instytucjom finansowym prowadzącym działalność na terytorium Księstwa Monako, w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług w Unii Europejskiej. Nie daje również żadnych praw instytucjom kredytowym, ani, w stosownym przypadku, innym instytucjom finansowym prowadzącym działalność na terytorium Unii Europejskiej w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług w Księstwie Monako.

⁽¹⁾ Dz.U. L 30 z 4.2.1999, s. 31.

▼ B

- (8) Niniejszy układ monetarny nie zobowiązuje w żaden sposób EBC ani krajowych banków centralnych do włączenia instrumentów finansowych Księstwa Monako do wykazu(-ów) papierów wartościowych kwalifikujących się do operacji w ramach polityki pieniężnej prowadzonej przez Europejski System Banków Centralnych.
- (9) Księstwo Monako posiada na swoim terytorium spółki zarządzające portfelem na rzecz osób trzecich lub przekazujące zlecenia, których świadczone usługi są regulowane wyłącznie prawem monakijskim, bez uszczerbku dla obowiązków wymienionych w art. 11 ust. 6. Spółki te nie mają dostępu do systemów płatności i rozrachunku papierów wartościowych.
- (10) W poszanowaniu ciągłości więzów historycznych istniejących pomiędzy Francją a Księstwem Monako oraz zasad ustanowionych układem monetarnym z dnia 24 grudnia 2001 r. Unia Europejska i Księstwo Monako zobowiązują się współpracować w dobrej wierze w celu zapewnienia w całości skuteczności niniejszego układu.
- (11) Należy powołać wspólny komitet, w którego skład wejdą przedstawiciele Księstwa Monako, Republiki Francuskiej, Komisji Europejskiej i EBC, którego zadaniem będzie analiza stosowania postanowień niniejszego układu, podejmowanie decyzji, na warunkach określonych w art. 3, w sprawie rocznego pułapu emisji monet, ocena adekwatności minimalnego odsetka monet wprowadzanych do obiegu zgodnie z wartością nominalną oraz podjętych przez Księstwo Monako środków mających na celu wdrożenie odpowiednich przepisów Unii Europejskiej.
- (12) Organem właściwym do rozstrzygania sporów, które mogą powstać w związku z niewykonaniem obowiązku lub nieznaną przyczyną przepisów przewidzianych w niniejszym układzie, oraz co do których stwierdzono, że strony nie osiągnęły porozumienia, powinien być Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Księstwo Monako jest uprawnione do stosowania euro jako waluty urzędowej zgodnie ze zmienionymi rozporządzeniami (WE) nr 1103/97 oraz (WE) nr 974/98. Księstwo Monako przyznaje banknotom i monetom euro status prawnego środka płatniczego.

Artykuł 2

Księstwo Monako emituje banknoty i monety wyłącznie po uzgodnieniu warunków emisji z Unią Europejską. Warunki emisji monet euro, począwszy od dnia 1 stycznia 2011 r., określono w poniższych artykułach.

Artykuł 3

1. Roczny pułap (w ujęciu wartościowym) emisji monet euro przez Księstwo Monako oblicza się jako sumę:

▼B

części stałej, której wstępna kwota na rok 2011 wynosi 2 340 000 EUR, oraz

części zmiennej, odpowiadającej (w ujęciu wartościowym) średniej emisji monet przez Republikę Francuską w przeliczeniu na jednego mieszkańca w roku (n-1) pomnożonej przez liczbę mieszkańców Księstwa Monako.

Wspólny komitet może dokonywać corocznej aktualizacji części stałej w celu uwzględnienia inflacji – na podstawie zharmonizowanego indeksu cen konsumpcyjnych odnotowanego we Francji w roku (n-1) – oraz ewentualnych znaczących zmian na rynku kolekcjonerskich monet euro.

2. Księstwo Monako może również emitować specjalne monety okolicznościowe i/lub monety kolekcjonerskie z okazji wydarzeń o istotnym dla niego znaczeniu. W przypadku gdy emisja specjalna doprowadzi do przekroczenia pułapu emisji określonego w ust. 1, wartość tej emisji zostaje uznana za wykorzystanie pozostałej części pułapu na poprzedni rok i/lub odjęta od pułapu na następny rok.

Artykuł 4

1. Monety euro emitowane przez Księstwo Monako i monety emitowane przez państwa członkowskie Unii Europejskiej, które przyjęły euro, są identyczne pod względem wartości nominalnej, statusu prawnego środka płatniczego, parametrów technicznych, wzornictwa wspólnej strony i wspólnych elementów wzorniczych strony narodowej.

2. Księstwo Monako z wyprzedzeniem powiadamia Komisję o projektach narodowych stron monet euro, a Komisja sprawdza ich zgodność z przepisami UE.

Artykuł 5

Francja udostępnia Księstwu Monako mennicę w Paryżu (*Hôtel de la monnaie de Paris*), aby umożliwić Księstwu bicie monet zgodnie z art. 18 układu o dobrosąsiedzkich stosunkach zawartego pomiędzy Francją a Księstwem Monako w dniu 18 maja 1963 r.

Artykuł 6

1. Do celów zatwierdzenia całkowitej wielkości emisji Francji przez Europejski Bank Centralny zgodnie z art. 128 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, liczba monet emitowanych przez Księstwo Monako dodawana jest do liczby monet emitowanych przez Francję.

2. Najpóźniej dnia 1 września każdego roku Księstwo Monako powiadamia Republikę Francuską o wielkości emisji i wartości nominalnej monet euro, które zamierza wyemitować w następnym roku. Księstwo Monako powiadamia również Komisję o przewidzianych warunkach emisji tych monet.

3. Księstwo Monako przekazuje wymienione w ust. 2 informacje dotyczące roku 2011 z chwilą podpisania niniejszego układu.

▼ B

4. Bez uszczerbku dla emisji monet kolekcjonerskich Księstwo Monako wprowadza do obiegu zgodnie z wartością nominalną co najmniej 80 % monet euro wyemitowanych każdego roku. Co pięć lat wspólny komitet analizuje adekwatność minimalnego odsetka monet wprowadzanych do obiegu zgodnie z wartością nominalną i może zdecydować o jego zmianie.

Artykuł 7

1. Księstwo Monako ma prawo do emisji kolekcjonerskich monet euro. Są one uwzględniane w rocznym pułapie, o którym mowa w art. 3. Księstwo Monako emituje kolekcjonerskie monety euro zgodnie z wytycznymi UE dotyczącymi kolekcjonerskich monet euro, które wymagają m.in. zastosowania parametrów technicznych, wzornictwa i denominacji umożliwiających odróżnienie kolekcjonerskich monet euro od monet przeznaczonych do obiegu.

2. Emitowane przez Księstwo Monako monety kolekcjonerskie nie mają statusu prawnego środka płatniczego w Unii Europejskiej.

Artykuł 8

Księstwo Monako podejmuje wszelkie środki niezbędne do walki z fałszowaniem pieniędzy i współpracą w tej kwestii z Komisją, Europejskim Bankiem Centralnym, Francją i Europejskim Urzędem Policji (Europol).

Artykuł 9

Księstwo Monako zobowiązuje się do:

- a) stosowania aktów prawnych i przepisów UE wymienionych w załączniku A i wchodzących w zakres stosowania art. 11 ust. 2, które są stosowane bezpośrednio przez Francję, lub przepisów przyjętych przez Francję w celu transpozycji tych aktów prawnych i tych przepisów zgodnie z zasadami określonymi w art. 11 ust. 2 i 3;
- b) przyjęcia środków równoważnych z aktami prawnymi i przepisami Unii Europejskiej wymienionymi w załączniku B, które są bezpośrednio stosowane przez państwa członkowskie, lub w odniesieniu do których państwa te dokonują transpozycji, na zasadach określonych w art. 11 ust. 4, 5 i 6, w następujących obszarach:
 - prawo bankowe i finansowe, jak również przeciwdziałanie praniu pieniędzy w obszarach przewidzianych w art. 11 i zgodnie z zasadami tam przewidzianymi,
 - zapobieganie oszustwom i fałszowaniu gotówkowych i bezgotówkowych środków płatniczych, medali i żetonów;
- c) stosowania bezpośrednio na swoim terytorium aktów prawnych i przepisów Unii Europejskiej dotyczących banknotów i monet euro, jak również środków niezbędnych do stosowania euro jako jednej waluty, przyjętych na mocy art. 133 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, chyba że niniejszy układ stanowi wyraźnie inaczej. Komisja, za pośrednictwem wspólnego komitetu, przekazuje monakijskim organom władzy wykaz odpowiednich aktów prawnych i przepisów.

▼ B*Artykuł 10*

1. Instytucje kredytowe oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe upoważnione do prowadzenia działalności na terytorium Księstwa Monako mogą, na warunkach określonych w art. 11, mieć dostęp do międzybankowych systemów płatności i rozrachunków oraz do systemów rozrachunku papierów wartościowych Unii Europejskiej, na takich samych zasadach jak instytucje kredytowe, oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe prowadzące działalność na terytorium Francji, pod warunkiem że spełniają warunki określone w odniesieniu do dostępu do tych systemów.

2. Instytucje kredytowe oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe prowadzące działalność na terytorium Księstwa Monako podlegają, na warunkach określonych w art. 11, tym samym zasadom wdrażania przez *Banque de France* przepisów ustanowionych przez EBC w zakresie instrumentów i procedur polityki pieniężnej jak instytucje kredytowe oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe prowadzące działalność we Francji.

Artykuł 11

1. Na terytorium Księstwa Monako zastosowanie mają akty prawne przyjęte przez Radę w zastosowaniu art. 129 akapit czwarty Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w powiązaniu z art. 5.4 lub 19.1, lub 34.3 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (zwanego dalej „statutem”), przez EBC w zastosowaniu wspomnianych wyżej aktów prawnych przyjętych przez Radę lub art. 5, 16, 18, 19, 20, 22 bądź art. 34.3 statutu, lub przez *Banque de France* w celu wdrożenia aktów prawnych przyjętych przez EBC. Dzieje się tak również w odniesieniu do ewentualnych zmian tych aktów.

2. Księstwo Monako stosuje przepisy prawa, przyjęte przez Francję w celu transpozycji aktów prawnych Unii dotyczących działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu systemów płatności oraz systemów płatności i rozrachunku papierów wartościowych, wymienione w załączniku A. W tym celu Księstwo Monako stosuje po pierwsze przepisy francuskiego kodeksu walutowego i finansowego dotyczące działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz akty regulacyjne przyjęte w celu ich wykonania zgodnie z układem francusko-monakijskim dotyczącym kontroli walutowej z dnia 14 kwietnia 1945 r. oraz późniejszymi listami interpretacyjnymi w sprawie regulacji bankowych wymienionymi pomiędzy rządem Republiki Francuskiej a rządem Jego Najjaśniejszej Wysokości Księcia Monako, odpowiednio z dnia 18 maja 1963 r., 10 maja 2001 r., 8 listopada 2005 r. i 20 października 2010 r., oraz po drugie – przepisy francuskiego kodeksu walutowego i finansowego dotyczące zapobiegania ryzyku systemowemu systemów płatności i systemów rozrachunku papierów wartościowych.

3. Wykaz znajdujący się w załączniku A będzie zmieniany przez Komisję przy każdej zmianie wymienionych aktów prawnych oraz za każdym razem, gdy Unia Europejska przyjmie nowy akt, z uwzględnieniem ich daty wejścia w życie oraz transpozycji. Akty prawne oraz przepisy wymienione w załączniku A są stosowane przez Księstwo Monako z chwilą ich włączenia do prawa francuskiego zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 2. Przy każdej zmianie zaktualizowany wykaz jest publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

▼ B

4. Księstwo Monako przyjmuje środki równoważne ze środkami przyjętymi przez państwa członkowskie w zastosowaniu aktów unijnych, które są niezbędne do wdrożenia niniejszego układu i znajdują się w załączniku B. Wspólny komitet, o którym mowa w art. 13, bada równowagę między środkami przyjętymi przez Monako a środkami podejmowanymi przez państwa członkowskie w zastosowaniu wspomnianych wyżej aktów prawnych Unii zgodnie z procedurą, którą ustali przedmiotowy komitet.

5. Bez uszczerbku dla procedury przewidzianej w niniejszym artykule ust. 9 wykaz znajdujący się w załączniku B będzie zmieniany decyzją wspólnego komitetu. W tym celu Komisja, z chwilą ustanowienia nowego przepisu prawa w dziedzinie objętej niniejszym układem, oraz uznając, że przepis ten powinien być włączony do wykazu znajdującego się w załączniku B, informuje o tym Księstwo Monako. Księstwo Monako otrzymuje kopię dokumentów sporządzonych przez instytucje i organy Unii Europejskiej na różnych etapach procedury ustawodawczej. Komisja publikuje tak zaktualizowany załącznik B w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Wspólny komitet decyduje następnie o odpowiednich i rozsądnych terminach wdrożenia przez Księstwo Monako nowych aktów prawnych i przepisów dodanych do załącznika B.

6. Księstwo Monako podejmuje skuteczne środki, równoważne z dyrektywami Unii Europejskiej wymienionymi w załączniku B, dotyczące walki z praniem pieniędzy, zgodnie z zaleceniami międzynarodowej Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniądzy (FATF). O włączeniu do załącznika B regulacji Unii Europejskiej dotyczących walki z praniem pieniędzy decyduje za każdym razem wspólny komitet. Jednostki wywiadu finansowego Księstwa Monako i państw członkowskich UE kontynuują aktywną współpracę w walce z praniem pieniędzy.

7. Instytucje kredytowe oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe i agenci deklarujący prowadzenie działalności na terytorium Księstwa Monako podlegają sankcjom i procedurom dyscyplinarnym wdrażanym w przypadku nieznanomości aktów prawnych, o których mowa w poprzednich ustępach. Księstwo Monako dopilnowuje wykonania sankcji nakładanych przez właściwe organy zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

8. Akty prawne, o których mowa w niniejszym artykule ust. 1, wchodzi w życie w Księstwie Monako z dniem ich wejścia w życie w Unii Europejskiej – w przypadku aktów opublikowanych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* – oraz z dniem ich wejścia w życie we Francji – w przypadku aktów opublikowanych w *Dzienniku Urzędowym Republiki Francuskiej*. Akty prawne o charakterze ogólnym, o których mowa w niniejszym artykule ust. 1 i które nie są opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w *Dzienniku Urzędowym Republiki Francuskiej*, wchodzi w życie z dniem poinformowania o nich organów monakijskich. Akty prawne o charakterze indywidualnym, o których mowa w niniejszym artykule ust. 1, stosują się z dniem poinformowania o nich ich adresatów.

▼B

9. Przed udzieleniem zezwolenia przedsiębiorstwom inwestycyjnym, które chcą rozpocząć działalność na terytorium Księstwa Monako i będą mogły oferować tam usługi inwestycyjne inne niż zarządzanie portfelem na rzecz osób trzecich lub przekazywanie zleceń, oraz bez uszczerbku dla obowiązków wymienionych w niniejszym artykule ust. 6, Księstwo Monako zobowiązuje się podjąć skuteczne środki równoważne ze środkami zawartymi w obowiązujących aktach prawnych Unii regulujących ten rodzaj usług. W drodze odstępstwa od procedury przewidzianej w niniejszym artykule ust. 5, akty te zostaną wówczas włączone przez Komisję do załącznika B.

Artykuł 12

1. Organem właściwym do rozstrzygania sporów utrzymujących się między stronami, które mogą powstać w związku z niewykonaniem obowiązku lub nieznanomością przepisów przewidzianych w niniejszym układzie, i które nie mogły zostać rozstrzygnięte przez wspólny komitet, jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Strony zobowiązują się podjąć wszelkie środki w celu polubownego rozstrzygnięcia sporu przez wspólny komitet.

2. Jeżeli doprowadzenie do polubownego rozstrzygnięcia sporu w ten sposób jest niemożliwe, Unia Europejska, działająca na podstawie zalecenia Komisji Europejskiej, oraz po zasięgnięciu opinii Francji i EBC, w odniesieniu do kwestii leżących w jej kompetencji, lub też Księstwo Monako, mogą wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli w wyniku uprzedniego rozpatrzenia sprawy przez wspólny komitet wydaje się, że druga strona uchybiła zobowiązaniu wynikającemu z niniejszego układu lub nie знаła przepisu w nim przewidzianego. Wyrok Trybunału jest wiążący dla obu stron, które podejmują wszelkie środki niezbędne do zastosowania się do wyroku w terminie w nim określonym przez Trybunał.

3. W przypadku gdyby Unia Europejska lub Księstwo Monako zaniedbały podjęcia koniecznych środków służących zastosowaniu się do wyroku w wyznaczonym terminie, druga strona może rozwiązać układ ze skutkiem natychmiastowym.

4. Wszystkie wątpliwości związane z ważnością decyzji instytucji i organów Unii Europejskiej, podjętych w zastosowaniu niniejszego układu, należą wyłącznie do kompetencji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W szczególności wszelka osoba fizyczna lub prawna posiadająca miejsce zamieszkania/siedzibę na terytorium Księstwa Monako może skorzystać ze środków odwoławczych dostępnych dla osób fizycznych lub prawnych posiadających miejsce zamieszkania/siedzibę na terytorium Francji przeciwko aktom prawnym, których są one adresatem, niezależnie od ich formy i charakteru.

Artykuł 13

1. W skład wspólnego komitetu wchodzi przedstawiciele Księstwa Monako i Unii Europejskiej. Wspólny komitet służy wymianie poglądów i informacji, a także przyjmuje decyzje, o których mowa w art. 3, 6 i 11. Komitet ten bada środki podjęte przez Księstwo Monako i dąży do rozwiązania ewentualnych sporów wynikających ze stosowania niniejszego układu. Wspólny komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

2. W skład delegacji UE wchodzi przedstawiciele Republiki Francuskiej, która tej delegacji przewodniczy, oraz przedstawiciele Komisji Europejskiej i Europejskiego Banku Centralnego. Delegacja Unii Europejskiej przyjmuje jednomyślnie swoje zasady i procedury.

▼ B

3. Delegacja monakijska składa się z przedstawicieli wyznaczonych przez wicepremiera, a przewodniczy jej doradca rządu ds. finansów i gospodarki lub jego przedstawiciel.

4. Wspólny komitet zbiera się przynajmniej raz w roku, jak również za każdym razem gdy jeden z jego członków uzna to za konieczne, aby komitet mógł wypełnić zadania, za które jest odpowiedzialny na mocy niniejszego układu, w szczególności w zależności od zmian w prawodawstwie na szczeblu europejskim, francuskim, i monakijskim. Funkcję przewodniczącego sprawuje na zasadzie corocznej rotacji przewodniczący delegacji Unii Europejskiej lub przewodniczący delegacji monakijskiej. Wspólny komitet podejmuje decyzje na zasadzie jednomyślności stron.

5. Sekretariat wspólnego komitetu składa się z dwóch osób mianowanych, odpowiednio, przez przewodniczącego delegacji Unii Europejskiej i przewodniczącego delegacji monakijskiej. Sekretariat uczestniczy również w zebraniach komitetu.

Artykuł 14

Każda ze stron może wypowiedzieć niniejszy układ z zachowaniem rocznego okresu wypowiedzenia.

Artykuł 15

Niniejszy układ jest sporządzony w języku francuskim i będzie mógł, w razie potrzeby, zostać przetłumaczony na inne języki Unii Europejskiej. Jednakże jedynie wersja francuska jest autentyczna.

Artykuł 16

Niniejszy układ wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 2011 r.

Artykuł 17

Układ monetarny z dnia 24 grudnia 2001 r. traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego układu. Odniesienia do układu z dnia 24 grudnia 2001 r. rozumiane są jako odniesienia do niniejszego układu.

Sporządzono w Brukseli dnia w trzech oryginalnych egzemplarzach w języku francuskim.

W imieniu Unii Europejskiej

Olli REHN
*Wiceprzewodniczący Komisji
Europejskiej ds. spraw gospo-
darczych i walutowych*

François BAROIN
*Minister Gospodarki,
Finansów i Przemysłu
Republiki Francuskiej*

W imieniu Księstwa Monako

Michel ROGER
Minister Stanu

▼ M9

ZAŁĄCZNIK A

	Przepisy mające zastosowanie do działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu w systemach płatności oraz systemach rozrachunku i dostawy papierów wartościowych
1	<p>W odniesieniu do przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych:</p> <p>Dyrektywa Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych (Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1),</p> <p>zmieniona:</p>
1-2	dyrektywą 2001/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. zmieniającą dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG oraz 86/635/EWG w zakresie zasad oceny rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, a także banków oraz innych instytucji finansowych (Dz.U. L 283 z 27.10.2001, s. 28);
1-3	dyrektywą 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2003 r. zmieniającą dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG, 86/635/EWG i 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, banków i innych instytucji finansowych oraz zakładów ubezpieczeń (Dz.U. L 178 z 17.7.2003, s. 16);
1-4	dyrektywą 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. zmieniającą dyrektywy Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, 86/635/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych oraz 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń (Dz.U. L 224 z 16.8.2006, s. 1).
2	Dyrektywa Rady 89/117/EWG z dnia 13 lutego 1989 r. w sprawie obowiązków w zakresie publikacji odnoszących się do rocznych sprawozdań finansowych oddziałów, utworzonych w państwie członkowskim, instytucji kredytowych i instytucji finansowych mających swoją siedzibę poza tym państwem członkowskim (Dz.U. L 44 z 16.2.1989, s. 40).
3	<p>Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45),</p> <p>zmieniona:</p>
3-1	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/44/WE z dnia 6 maja 2009 r. zmieniającą dyrektywę 98/26/WE w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych oraz dyrektywę 2002/47/WE w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w odniesieniu do systemów powiązanych i do wierzytelności kredytowych (Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 37);
3-2	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120);

▼ M9

	Przepisy mające zastosowanie do działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu w systemach płatności oraz systemach rozrachunku i dostawy papierów wartościowych
3-3	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1);
3-4	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniającym dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1);
3-5	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającą dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywę 98/26/WE (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 296) oraz, w stosownych przypadkach, powiązanymi środkami poziomu 2.
4	Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. L 125 z 5.5.2001, s. 15), zmieniona:
4-1	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).
5	Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych (Dz.U. L 168 z 27.6.2002, s. 43), zmieniona:
5-1	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/44/WE z dnia 6 maja 2009 r. zmieniającą dyrektywę 98/26/WE w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych oraz dyrektywę 2002/47/WE w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w odniesieniu do systemów powiązanych i do wiarytelności kredytowych (Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 37);
5-2	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190);
5-3	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniającym rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz.U. L 22 z 22.1.2021, s. 1).

▼ M9

	Przepisy mające zastosowanie do działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu w systemach płatności oraz systemach rozrachunku i dostawy papierów wartościowych
6	<p>Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1) oraz, w stosownych przypadkach, powiązane środki poziomu 2,</p> <p>zmieniona:</p>
6-1	dyrektywą 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2005 r. zmieniającą dyrektywy Rady 73/239/EWG, 85/611/EWG, 91/675/EWG, 92/49/EWG i 93/6/EWG oraz dyrektywy 94/19/WE, 98/78/WE, 2000/12/WE, 2001/34/WE, 2002/83/WE i 2002/87/WE w celu ustanowienia nowej struktury organizacyjnej komitetów w sektorze usług finansowych (Dz.U. L 79 z 24.3.2005, s. 9);
6-2	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/25/WE z dnia 11 marca 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 40);
6-3	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120);
6-4	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/89/UE z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/78/WE, 2002/87/WE, 2006/48/WE i 2009/138/WE w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego (Dz.U. L 326 z 8.12.2011, s. 113);
6-5	z wyjątkiem jej tytułu V: dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE i uchylającą dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338);
6-6	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniającą dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64).
7	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7),

▼ M9

	Przepisy mające zastosowanie do działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu w systemach płatności oraz systemach rozrachunku i dostawy papierów wartościowych
7-1	zmieniona: z wyjątkiem jej tytułu V: dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE i uchylającą dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338);
7-2	z wyjątkiem jej tytułów III i IV: dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającą dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).
8	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12), zmienione:
8-1	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1022/2013 z dnia 22 października 2013 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) w odniesieniu do powierzenia Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególnych zadań zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013 (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 5);
8-2	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/17/UE z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającą dyrektywę 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 60 z 28.2.2014, s. 34);
8-3	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190);
8-4	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającym jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1);
8-5	z wyjątkiem jego tytułów III i IV: dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającą dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającą dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35);

▼ M9

	Przepisy mające zastosowanie do działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu w systemach płatności oraz systemach rozrachunku i dostawy papierów wartościowych
8-6	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniającym rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1).
9	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1) oraz, w stosownych przypadkach, powiązane środki poziomu 2, zmienione:
9-1	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1);
9-2	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190);
9-3	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84) oraz, w stosownych przypadkach, powiązanymi środkami poziomu 2, zmienionym:
9-3-1	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1033 z dnia 23 czerwca 2016 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych, rozporządzenie (UE) nr 596/2014 w sprawie nadużyć na rynku oraz rozporządzenie (UE) nr 909/2014 w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych (Dz.U. L 175 z 30.6.2016, s. 1);
9-4	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającą rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73);
9-5	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2365 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie przejrzystości transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i ponownego wykorzystania oraz zmiany rozporządzenia (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 1) w odniesieniu do instytucji kredytowych;

▼ M9

	Przepisy mające zastosowanie do działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu w systemach płatności oraz systemach rozrachunku i dostawy papierów wartościowych
9-6	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/834 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do obowiązku rozliczania, zawieszania obowiązku rozliczania, wymogów dotyczących zgłaszania, technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego, rejestracji repozytoriów transakcji i nadzoru nad nimi, a także wymogów dotyczących repozytoriów transakcji (Dz.U. L 141 z 28.5.2019, s. 42);
9-7	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 1) oraz, w stosownych przypadkach, powiązanymi środkami poziomu 2;
9-8	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniającym rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz.U. L 22 z 22.1.2021, s. 1),
9-9	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/168 z dnia 10 lutego 2021 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2016/1011 w odniesieniu do wyłączenia dotyczącego niektórych walutowych wskaźników referencyjnych spot państw trzecich i wyznaczenia zamienników niektórych wskaźników referencyjnych, których opracowywania się zaprzestaje oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 49 z 12.2.2021, s. 6).
10	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1) oraz, w stosownych przypadkach, powiązane środki poziomu 2, zmienione:
10-1	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2395 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do rozwiązań przejściowych dotyczących złagodzenia wpływu wprowadzenia MSSF 9 na fundusze własne oraz dotyczących traktowania jako duże ekspozycje niektórych ekspozycji wobec podmiotów sektora publicznego denominowanych w walucie krajowej dowolnego państwa członkowskiego (Dz.U. L 345 z 27.12.2017, s. 27);
10-2	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2401 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 1);
10-3	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/630 z dnia 17 kwietnia 2019 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do minimalnego pokrycia strat z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych (Dz.U. L 111 z 25.4.2019, s. 4);

▼ M9

	Przepisy mające zastosowanie do działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu w systemach płatności oraz systemach rozrachunku i dostawy papierów wartościowych
10-4	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 1) oraz, w stosownych przypadkach, powiązanymi środkami poziomu 2;
10-5	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniającym rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1);
10-6	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/873 z dnia 24 czerwca 2020 r. zmieniającym rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i (UE) 2019/876 w odniesieniu do niektórych dostosowań w odpowiedzi na pandemię COVID-19 (Dz.U. L 204 z 26.6.2020, s. 4);
10-7	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/558 z dnia 31 marca 2021 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do dostosowań ram sekurytyzacji w celu wsparcia odbudowy gospodarczej w odpowiedzi na kryzys związany z COVID-19 (Dz.U. L 116 z 6.4.2021, s. 25).
11	Z wyjątkiem jej tytułu V: Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338) oraz, w stosownych przypadkach, powiązane środki poziomu 2, zmieniona:
11-1	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190);
11-2	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającą dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów zwolnionych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 253) oraz, w stosownych przypadkach, powiązanymi środkami poziomu 2;
11-3	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniającą dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64);

▼ M9

	Przepisy mające zastosowanie do działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu w systemach płatności oraz systemach rozrachunku i dostawy papierów wartościowych
11-4	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/338 z dnia 16 lutego 2021 r. zmieniającą dyrektywę 2014/65/UE w zakresie wymogów informacyjnych, zarządzania produktami i limitów pozycji oraz dyrektywy 2013/36/UE i (UE) 2019/878 w zakresie ich zastosowania do firm inwestycyjnych w celu wsparcia odbudowy w następstwie kryzysu związanego z COVID-19 (Dz.U. L 68 z 26.2.2021, s. 14).
12	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (wersja przekształcona) (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).
13	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190) oraz, w stosownych przypadkach, powiązane środki poziomu 2, zmieniona:
13-1	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2399 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniającą dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do stopnia uprzywilejowania niezabezpieczonych instrumentów dłużnych w hierarchii roszczeń w postępowaniu upadłościowym (Dz.U. L 345 z 27.12.2017, s. 96);
13-2	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/879 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającą dyrektywę 2014/59/UE w odniesieniu do zdolności do pokrycia strat i dokapitalizowania instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz dyrektywę 98/26/WE (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 296) oraz, w stosownych przypadkach, powiązanymi środkami poziomu 2;
13-3	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniającą dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64);
13-4	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniającym rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz.U. L 22 z 22.1.2021, s. 1).
14	W odniesieniu do przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych oraz z wyjątkiem art. 34–36 i tytułu III: dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (wersja przekształcona) (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349) oraz, w stosownych przypadkach, powiązane środki poziomu 2, zmieniona:
14-1	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniającym dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1);

▼ M9

	Przepisy mające zastosowanie do działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu w systemach płatności oraz systemach rozrachunku i dostawy papierów wartościowych
14-2	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1034 z dnia 23 czerwca 2016 r. zmieniającą dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych (Dz.U. L 175 z 30.6.2016, s. 8);
14-3	z wyjątkiem art. 64 ust. 5: dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniającą dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64);
14-4	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2177 z dnia 18 grudnia 2019 r. zmieniającą dyrektywę 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplącalność II), dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu (Dz.U. L 334 z 27.12.2019, s. 155);
14-5	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1504 z dnia 7 października 2020 r. zmieniającą dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych (Dz.U. L 347 z 20.10.2020, s. 50);
14-6	dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/338 z dnia 16 lutego 2021 r. zmieniającą dyrektywę 2014/65/UE w zakresie wymogów informacyjnych, zarządzania produktami i limitów pozycji oraz dyrektywy 2013/36/UE i (UE) 2019/878 w zakresie ich zastosowania do firm inwestycyjnych w celu wsparcia odbudowy w następstwie kryzysu związanego z COVID-19 (Dz.U. L 68 z 26.2.2021, s. 14).
15	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1), zmienione:
15-1	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1033 z dnia 23 czerwca 2016 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych, rozporządzenie (UE) nr 596/2014 w sprawie nadużyć na rynku oraz rozporządzenie (UE) nr 909/2014 w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych (Dz.U. L 175 z 30.6.2016, s. 1).
16	W odniesieniu do przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych: rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84), zmienione:
16-1	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1033 z dnia 23 czerwca 2016 r. zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych, rozporządzenie (UE) nr 596/2014 w sprawie nadużyć na rynku oraz rozporządzenie (UE) nr 909/2014 w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych (Dz.U. L 175 z 30.6.2016, s. 1);

▼ **M9**

	Przepisy mające zastosowanie do działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu w systemach płatności oraz systemach rozrachunku i dostawy papierów wartościowych
16-2	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniającym rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1);
16-3	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniającym rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz.U. L 22 z 22.1.2021, s. 1).
17	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2365 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie przejrzystości transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i ponownego wykorzystania oraz zmiany rozporządzenia (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 1) w odniesieniu do instytucji kredytowych, zmienione:
17-1	rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/23 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do kontrahentów centralnych oraz zmieniającym rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2015/2365 oraz dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 (Dz.U. L 22 z 22.1.2021, s. 1).
18	Z wyjątkiem jej tytułów III i IV: dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35) oraz, w stosownych przypadkach, powiązane środki poziom 2.

ZAŁĄCZNIK B

Przeciwdziałanie praniu pieniędzy

Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15)

zmieniona:

dyrektywą 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającą dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającą dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1), w odniesieniu do przepisów tytułów I i II dyrektywy 2007/64/WE

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/20/WE z dnia 11 marca 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2005/60/WE w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 76 z 19.3.2008, s. 46)

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającą dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającą dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7) z wyjątkiem tytułu III dyrektywy 2009/110/WE

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120)

uzupełniona:

dyrektywą Komisji 2006/70/WE z dnia 1 sierpnia 2006 r. ustanawiającą środki wykonawcze do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do definicji „osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne”, jak również w odniesieniu do technicznych kryteriów stosowania uproszczonych zasad należytej staranności wobec klienta oraz wyłączenia z uwagi na działalność finansową prowadzoną w sposób sporadyczny lub w bardzo ograniczonym zakresie (Dz.U. L 214 z 4.8.2006, s. 29)

rozporządzeniem (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym (Dz.U. L 345 z 8.12.2006, s. 1)

rozporządzeniem (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 9)

Przeciwdziałanie oszustwom i fałszowaniu pieniędzy

Decyzja ramowa Rady 2001/413/WSiSW z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie zwalczania fałszowania i oszustw związanych z bezgotówkowymi środkami płatniczymi (Dz.U. L 149 z 2.6.2001, s. 1)

▼ B

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2182/2004 z dnia 6 grudnia 2004 r. dotyczące medali i żetonów podobnych do monet euro (Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 1)

zmienione:

rozporządzeniem Rady (WE) nr 46/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 2182/2004 dotyczące medali i żetonów podobnych do monet euro (Dz.U. L 17 z 22.1.2009, s. 5)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1338/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. ustanawiające środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem (Dz.U. L 181 z 4.7.2001, s. 6)

zmienione:

rozporządzeniem Rady (WE) nr 44/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 1338/2001 ustanawiające środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem (Dz.U. L 17 z 22.1.2009, s. 1)

Decyzja ramowa Rady 2000/383/WSiSW z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie zwiększenia ochrony poprzez sankcje karne i inne sankcje za fałszowanie w związku z wprowadzeniem euro (Dz.U. L 140 z 14.6.2000, s. 1)

zmieniona:

decyzją ramową Rady 2001/888/WSiSW z dnia 6 grudnia 2001 r. zmieniającą decyzję ramową 2000/383/WSiSW w sprawie zwiększenia ochrony poprzez sankcje karne i inne sankcje za fałszowanie związane z wprowadzeniem euro (Dz.U. L 329 z 14.12.2001, s. 3)

Decyzja Rady 2001/887/WSiSW z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie ochrony euro przed fałszowaniem (Dz.U. L 329 z 14.12.2001, s. 1)

Decyzja Rady 2009/371/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiająca Europejski Urząd Policji (Europol) (Dz.U. L 121 z 15.5.2009, s. 37)

Decyzja Rady 2001/923/WE z dnia 17 grudnia 2001 r. ustanawiająca program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 339 z 21.12.2001, s. 50)

zmieniona:

decyzją Rady 2006/75/WE z dnia 30 stycznia 2006 r. zmieniającą i rozszerzającą decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 36 z 8.2.2006, s. 40)

decyzją Rady 2006/849/WE z dnia 20 listopada 2006 r. zmieniającą i rozszerzającą decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 330 z 28.11.2006, s. 28)

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów

Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22)
